

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/57/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122209087
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotorá
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:8122209087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kotoru a sudcov JUDr. Júliusa Tótha a JUDr. Moniky Šablovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E. F., zastúpená: JUDr. Marián Geleneky, advokát, Garbiarska 20, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 42 027 942, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 2Odi/5/2022-243 zo dňa 7. decembra 2023, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 2Odi/5/2022-243 zo dňa 7. decembra 2023.

II. Žalovanej priznáva proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorú žalobca odôvodnil tým, že dňa 20.08.2009 právny predchodca žalobcu uzatvoril so spoločnosťou ST OMEGA s.r.o (ďalej aj „úverový dlžník“), IČO: 31 702 791 Zmluvu o úvere, na základe ktorej mu poskytol úver vo výške 1.300.000,- eur. Pohľadávka z úveru podľa § 303 Obchodného zákonníka bola zabezpečená ručením žalovanej a G. H. ako spoločníkmi a konateľmi úverového dlžníka. Uznesením Okresného súdu Prešov z 22.7.2013 sp. zn. 1R/6/2013 bola povolená reštrukturalizácia úverového dlžníka, kde si žalobca prihlásil svoju pohľadávku vo výške 2.004.069,06 eur. Úverový dlžník podľa schváleného reštrukturalizačného plánu žalobcovi neplnil, v dôsledku čoho sa reštrukturalizačný plán stal v zmysle § 159 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ZKR) voči žalobcovi vo vzťahu k dotknutej pohľadávke neúčinný. Dňa 08.01.2016 bolo reštrukturalizačné konanie zastavené a na majetok úverového dlžníka bol vyhlásený konkurz, kde si žalobca prihlásil pohľadávku v celkovej výške 2.357.775,66 eur, ktorá nebola popretá.

3. Žalobca poukázal na to, že žalovaná a G. H., evidentne motivovaní hroziacim postihom vymožením pohľadávky v exekučnom konaní a neúspešným pokusom o reštrukturalizáciu úverového dlžníka začali prevádzať svoj majetok na blízke osoby. Žalobca úspešne podal odporovaciu žalobu, ktorej Okresný súd Stará Ľubovňa vyhovel rozsudkom z 21.04.2017, sp. zn. 4C/216/2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 22.11.2017, sp. zn. 2Co/135/2017. V zmysle týchto rozsudkov sa stala darovacia zmluva, uzavretá dňa 19.12.2012, ktorou žalovaná previedla nehnuteľnosti na svojho syna, voči žalobcovi neúčinná.

4. Na základe podanej žaloby žalobcu rozhodol Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom zo dňa 05.11.2019, č. k. 6Csp/205/2017-206 tak, že zaviazal žalovanú a G. H. zaplatiť žalobcovi 30.000,- eur, ktorý bol potvrdený odvolacím súdom dňa 26.11.2020. Na základe návrhu žalovanej bol uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 13.12.2019 sp. zn. 4OdK/25/2019 vyhlásený oddlžovací konkurz na majetok žalovanej, kde si žalobca prihlásil pohľadávku 1.758.654,51 eur, ktorá nebola popretá. Približne v rovnakom čase ako žalovaná, podal aj G. H. návrh na vyhlásenie konkurzu a bol oddlžený.

5. Žalobca sumarizujúc poukázal, že akonáhle žalovanej a G. H. hrozil postih majetku pri vymáhaní pohľadávky, previedli ho darovacími zmluvami na blízke osoby (svoje deti). Pri jednotlivých prevodoch postupovali ručiteľia spoločne, koordinovane a vedome sledovali jediný cieľ, dosiahnuť čisto špekulatívnu zmenu právneho stavu, ktorá by znemožnila žalobcovi uspokojiť jeho splatnú pohľadávku. Ani v uvedených odporovacích konaniach nebol tento zámer nikdy relevantne popretý. Žalovaná v podstate po celý čas hľadala akúkoľvek zámienku na to, aby sa vyhla plneniu svojich povinností prameniacich z ručiteľského záväzku. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26.01.2022 sp. zn. 4CoKR/23/2021, v ktorom súd konštatoval, že aj neustále spochybňovanie pohľadávky veriteľa má významný vplyv pri hodnotení poctivého zámeru dlžníka, resp. nasvedčuje snahe dlžníka poškodiť veriteľa. Nepoctivý zámer žalovanej je evidentný. Žalovaná nikdy nevynaložila „úprímnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností“ tak, ako sa od dlžníka očakáva, ak má poctivý zámer v súlade s § 166g ods. 1 ZKR. Práve naopak, žalovaná konala v príkrom rozpore so zákonom, keď bezodplatnými prevodmi vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zmenšovala svoj majetok v takej miere, že žalobcovi objektívne znemožnila úspešne sa domáhať uspokojenia pohľadávky (§ 166g ods. 2 písm. h/ ZKR). Zároveň žalovaná nielenže svoj záväzok dobrovoľne neplnila, ale úmyselne sa vyhýbala plneniu zbavovaním sa svojho majetku. Akt definitívneho ukrátenia a poškodenia žalobcu napokon „dokonala“ tým, že sama na seba podala návrh na vyhlásenie konkurzu, čím len potvrdila svoj nepoctivý zámer, ktorý mala zjavne od začiatku (§ 166g ods. 2 písm. e/ a g/ ZKR). K podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovanou došlo zjavne z obavy postihu majetku v hroziacej exekúcii, keďže žalobca sa domáhal voči žalovanej zaplata pohľadávky na Okresnom súde Stará Ľubovňa.

6. Žalovaná navrhla žalobu zamietnuť. Namietala, že predmetnými darovacími zmluvami nemienila ukrátiť právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa, o čom svedčí aj to, že úverový dlžník bol v čase ich uzatvorenia v dobrej finančnej kondícii, čo vyplýva zo súvahy za rok 2012 zostavenej ku dňu 22.3.2013, keďže úverový dlžník mal vlastné imanie 1.460.566,- eur. Reštrukturalizácia bola pritom povolená viac ako 6 mesiacov po zapísaní predmetných darovacích zmlúv do katastra nehnuteľností. Konanie žalovanej nesie znaky poctivého zámeru v zmysle § 166g ods. 1 ZKR, pretože žalovaná poskytla správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť. Žalobcu v rámci žiadosti o vyhlásenie konkurzu oddlžením uviedla v zozname veriteľov z čoho vyplýva aj to, že si žalobca prihlásil svoju pohľadávku vo výške 1.758.654,51 eur do konkurzu. Žalovaná v zozname majetku uviedla majetok, o ktorom vedela; v zozname veriteľov uviedla všetkých veriteľov, vrátane žalobcu, o ktorých vedela a uviedla všetky jej známe dôležité skutočnosti, na základe čoho bol na majetok žalovanej vyhlásený konkurz. Pokiaľ žalobca opiera svoj nárok s poukazom na ustanovenie § 166g ods. 2 písm. e) ZKR namietala, že tieto ustanovenia nadobudli účinnosť dňa 01.03.2017, teda až po spornom prevode nehnuteľností a v čase, keď toto ustanovenie nebolo ani účinné. Žalovaná podaním žiadosti o oddlženie iba využila legálnu možnosť v zmysle štvrtej časti ZKR.

7. Súd vykonal dokazovanie výsluchom zástupcov strán konania, oboznámením žaloby, zmluvy o úvere č. 431 020 5405 zo dňa 20.8.2009, dodatkov, vyhlásenia ručiteľa zo dňa 14.3.2012, výzvy na zaplata pohľadávky zo dňa 2.7.2014, notárskej zápisnice sp. zn. N 108/2013, Nz 9034/2013, NCRIs 9257/2013, prihlášky pohľadávky zo dňa 22.2.2016, potvrdenia o zápise pohľadávky do zoznamu pohľadávok zo dňa 1.3.2016, rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 4C/216/2014 zo dňa 21.4.2017, rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/135/2017 zo dňa 22.11.2017, rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 6Csp/205/2017-206 zo dňa 5.11.2019, rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 20CoCsp/2/2020-235 zo dňa 26.11.2020, potvrdenia správcu zo dňa 20.1.2020, LV č. XXX, súvahy spoločnosti ST OMEGA, s. r. o. za obdobie od januára 2012 do decembra 2012, rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/5/2021 zo dňa 27.1.2022, nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS/52/2019-62 zo dňa 1.4.2020, spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 4OdK/25/2019, upovedomenia o začatí a o ukončení exekúcie, ako aj ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

8. Zo zoznamu veriteľov mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaná označila žalobcu za svojho veriteľa. Ako dôvody, pre ktoré podala návrh na oddĺženie uviedla, že bola vo finančnej tiesni, nakoľko z predchádzajúcich rokov a počas podnikania jej vzniklo množstvo dlhov, ktoré v súčasnosti už nevládze ďalej splácať, a preto sa rozhodla vyriešiť danú situáciu prostredníctvom oddĺženia konkurzom, nakoľko si uvedomuje závažnosť celej situácie. V súčasnosti je poberateľkou starobného dôchodku a jej mesačný príjem predstavuje čiastku vo výške 870,- eur. Žije v domácnosti so svojimi deťmi, ktoré jej pomáhajú v každom smere. Výška dlhov predstavuje sumu vo výške cca 100.000,- eur, ktoré vznikli počas podnikania v obchodných spoločnostiach ST SIRIUS, spol. s r. o. a ST OMEGA, s. r. o. v konkurze. Opätovne sa snažila riešiť danú situáciu svojou poctivou prácou, bohužiaľ to nebolo možné, pričom ku dnešnému dňu znáša následky. V zozname nevyhnutných mesačných výdavkov uviedla sumu 300,- eur (ubytovanie a nájom), strava 15,- eur, hygiena 3,- eur, oblečenie 50,- eur, mobil 30,- eur mesačne a úhrada dlhov 310,- eur mesačne.

9. V priebehu konania žalobca vo svojich prednesoch poukázal na to, že ukracujúci úmysel žalovanej pri uzatváraní darovacej zmluvy jednoznačne vyplýva z právoplatného rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 4C/216/2014 zo dňa 21.04.2017. Žalovaná nielenže nevykonalala žiadnu snahu uspokojiť pohľadávku žalobcu, ale ešte sa aj úmyselne zbavila majetku, z ktorého by mohla byť táto pohľadávka aspoň čiastočne uspokojená. Týmto konaním zámerne vytvorila predpoklady pre nevykonalnosť žalobcovej pohľadávky a evidentne od začiatku sledovala len vlastné záujmy - ako zachovať svoj majetok a vyhnúť sa plneniu svojich záväzkov voči veriteľovi. Ak pritom bola na spoločnosť ST OMEGA, s. r. o. vyhlásená reštrukturalizácia uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 22.7.2013, je zrejmé, že finančné problémy spoločnosti ST OMEGA, s. r. o. museli nastať už skôr, čo vyplýva z výkazu ziskov a strát tejto spoločnosti, keď koncom roka 2012 bol výsledok hospodárenia podstatne nižší, ako za 2 roky predtým, čo tiež nasvedčuje tomu, že konatelia spoločnosti mohli mať minimálne určité indície o vznikajúcich finančných problémoch. Vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/5/2021 zo dňa 27.01.2022 v spore o odporovacej žalobe, ktorý inicioval žalobca proti I. D. J. (dcéra G. H.), žalobca uviedol, že ukracujúci úmysel a nepoctivý zámer G. H. a jeho dcéry pri uzatváraní darovacej zmluvy nebol v tomto rozhodnutí spochybnený, a to ani v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS/52/2019 zo dňa 01.04.2020. Zbavovaním sa majetku pred podaním návrhu na oddĺženie naplnila žalovaná primárne § 166g ods. 2 písm. h) ZKR. Skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer dlžníka je pritom potrebné posudzovať komplexne. Tvrdenie, že v čase urobenia týchto úkonov nepočítala s tým, že raz bude podávať návrh na oddĺženie konkurzom, nakoľko ide o novozavedený inštitút od 1.3.2017, nemá žiadny vplyv na to, že za svoje konanie pred podaním návrhu na oddĺženie konkurzom musí niesť zodpovednosť a počítať s rizikom, že veritelia dotknutí oddĺžením sa môžu domáhať jeho zrušenia pre nepoctivý zámer žalovanej.

10. Žalovaná vo svojich prednesoch v konaní nesúhlasila s argumentáciou žalobcu, poukazujúc na význam a účel zákona č. 377/2016 Z. z., ktorým sa zaviedol pojem osobný bankrot, najmä že nie je možné paušalizovať konanie dlžníka v rôznych prípadoch a nie je možné ich aplikovať podľa rozhodnutí súdov tak ako sa to snaží žalobca. Ako zdôraznila, v roku 2012 sa rozhodla za života usporiadať majetok, ktorý nadobudla po zosnulom otcovi, a preto sa rozhodla časť pozemku, aj keď v tom čase vlastnila väčší majetok a iné pozemky, previesť na svojho syna, aby to bolo vysporiadané. Tvrdenie žalobcu, že sa na základe darovacej zmluvy zo dňa 19.12.2012 zbavila svojho majetku v prospech svojho syna a od tohto momentu mala údajne nepoctivý zámer, označila za scestné a zavádzajúce. Predmetná zmluva nebola antidatumovaná tak ako to tvrdí žalobca, ale len v dôsledku prechodu kalendárnych rokov bola zaregistrovaná v katastri nehnuteľností dňa 18.01.2013. Hodnota prevedeného majetku v čase prevodu na syna bola vo výške 312,19 eur, vychádzajúc z vtedajšej hodnoty trvalého trávnatého porastu vo výške 0,0345 eur, v danej lokalite, čo je v rozpore s tvrdením žalobcu, že žalovaná disponovala majetkom značnej hodnoty, čo pritom žalobca nijak nešpecifikoval, a teda zavádzal súd. Darovacou zmluvou pritom nepreviedla všetky pozemky, ktoré mala vo svojom vlastníctve, ale len pozemky v zmysle rozdelenia medzi súrodencov, t. j. svoje deti, v rámci dedenia a časť pozemkov si ponechala, ktoré následne tvoria všeobecnú podstatu v konkurze žalovanej vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 4OdK/25/2019. V tom čase nemala vedomosť o úpadku obchodnej spoločnosti ST OMEGA, s. r. o., nakoľko zo súvahy spoločnosti, vystavenej ku dňu 22.3.2013, ku koncu kalendárneho roka 2012, vyplýva vlastné imanie vo výške 1.460.566 eur, a teda spoločnosť bola v čase uzatvorenia darovacej zmluvy v priaznivej finančnej kondícii a bola schopná svojím majetkom kryť svoje záväzky vrátane pohľadávky žalobcu.

11. Preto podľa jej názoru žalobca zavádza, ak bez dôkazov prekrúca fakty, ktoré sa udiali a svoje dôvody preukazuje súdnymi rozhodnutiami iných súdov, ktoré nie sú dôkazmi a nepreukázal tak nepoctivý zámer žalovanej. Taktiež sa nesnažila spochybníť pohľadávku žalobcu, keďže ho v procese oddĺženia riadne uviedla do zoznamu veriteľov. Tvrdenia žalobcu o možnom vzniku finančných problémov úpadcu ST OMEGA, s. r. o. označila za nepravdivé a žalobca sa tým snaží navodiť dojem o manipulácii. V skutočnosti sa finančné problémy prehĺbili až v prvom polroku 2014, keď spoločnosti bola zadržovaná finančná čiastka z vrátok DPH vo výške cca 2,8 mil. eur Daňovým úradom v Starej Ľubovni. Do tohto termínu si úpadca riadne plnil všetky záväzky bez omeškania a podľa zmluvných podmienok a mal vlastný majetok vo výške cca 13 mil. eur, čo bolo značnou zárukou na speňaženie majetku a finančné uspokojenie veriteľa. Táto skutočnosť je nesporne preukázaná i následným konkurzným konaním, keď správca konkurznej podstaty úpadcu LEGATOs Recovery, k. s. v rámci konkurzu postupne speňažuje majetok úpadcu, pričom značná časť bola použitá aj na uspokojenie žalobcu. V tejto súvislosti poukázala aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 22Co/5/2021-444 zo dňa 27.01.2022, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 5C/163/2014-411 zo dňa 24.9.2020 a žalobu zamietol.

12. Odvolací súd v bode 20. odôvodnenia svojho rozsudku uviedol, že „základným predpokladom úspešného uplatnenia subjektívneho odporového práva veriteľa je existencia veriteľsko-dlžníckeho záväzkového vzťahu, v rámci ktorého existuje subjektívna povinnosť dlžníka plniť veriteľov dlh a oprávnenie veriteľa požadovať splnenie tohto dlhu, t. j. existencia vymáhateľnej pohľadávky. Pri podpise zmluvy o poskytnutí právnej pomoci s Centrom právnej pomoci Prešov v auguste 2019 nebol rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 6Csp/205/2017-206 zo dňa 5.11.2019, ktorým súd zaviazal žalovanú a G. H. zaplatiť čiastku o pohľadávke 30.000,- eur s príslušenstvom známy a žalovaná nemohla predpokladať ako súd rozhodne. Preto sa nemohla dopustiť nepoctivého zámeru voči žalobcovi. Žalovaná v čase pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu oddĺžením konala vždy čestne a nemala žiadne nepoctivé úmysly. Žalovaná sa práve snažila vytvárať všetky aktivity a predpoklady, aby si hlavný dlžník, úpadca ST OMEGA, s. r. o., plnil všetky záväzky včas a podľa zmluvných podmienok. Nezaťažovala ho vlastnými nárokmi na zamestnaneckú mzdu, ktorá jej náležala za odpracované mesiace a z vlastných zdrojov pomáhala platiť úpadcovi ST OMEGA, s. r. o. jeho záväzky tým, že nepoberala mzdu. V rámci jednotlivých sporových konaní len využívala prostriedky procesnej obrany a prostriedky procesného útoku, ktoré jej umožňuje zákon, o čom svedčia aj vyššie označené rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ako aj nález Ústavného súdu SR.

13. Žalovaná taktiež dala súdu do pozornosti, že na základe rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 6Csp/205/2017-206 zo dňa 5.11.2019, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoCsp/2/2020 zo dňa 26.11.2020, ktorými boli žalovaná a G. H. zaviazaní spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi sumu 30.000,- eur, inicioval žalobca voči G. H. ako povinnému exekučné konanie, pričom exekúcia bola vedená na Exekútorskom úrade vo Vranove nad Topľou, so sídlom Duklianskych hrdinov 2473, súdny exekútor Mgr. Ing. Juraj Korim, pod sp. zn. 409EX/812/22. Z upovedomenia o ukončení exekúcie zo dňa 16.06.2023 vyplýva, že exekúcia bola ukončená z dôvodu úplného vymoženia pohľadávky vo výške 30.000,- eur s príslušenstvom. Keď teda bol žalobca v predmetnej exekúcii v celom rozsahu uspokojený a v zmysle titulového rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, plnením jedného zo žalovaných v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť plniť ostatných, zanikla pohľadávka žalobcu o zaplatenie 30.000,- eur, ktorú si žalobca prihlásil do konkurzu na majetok žalovanej. Pokiaľ sa jedná o ďalšie nároky žalobcu prihlásené do konkurzu žalovanej vyplývajúce z titulu predmetnej notárskej zápisnice, táto je v zmysle nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 01.04.2020 neurčitá.

14. Sám žalobca pritom spochybňuje určitosť a oprávnenosť tohto svojho nároku, keď si v rámci reštrukturalizačného konania obchodnej spoločnosti ST OMEGA, s. r. o. prihlásil z tohto titulu sumu 2.004.069,06 eur, do konkurzu tejto spoločnosti si prihlásil sumu 2.357.775,66 eur a v rámci konkurzu na majetok žalovanej si prihláškou uplatňuje sumu 1.758.654 eur. Teda žalovaná považuje nárok žalobcu vo výške 30.000,- eur, tak ako si ho uplatnil v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 6Csp/205/2017 a následne prihlásil do konkurzu na majetok žalovanej, za v celom rozsahu uspokojený v exekučnom konaní sp. zn. 409EX/812/22, a preto neexistuje pohľadávka, ktorá by mala byť naďalej uspokojovaná v rámci konkurzu na majetok žalovanej. Z týchto dôvodov postavenie žalobcu ako veriteľa v zmysle § 27 ods. 1 písm. g) ZKR zaniklo, a preto nie je ani aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby na zrušenie konkurzu žalovanej pre jej nepoctivý zámer.

15. Žalobca s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie nesúhlasil, poukazujúc na to, že po vyhlásení konkurzu na majetok žalovanej si riadne a včas prihlásil pohľadávku voči žalovanej vo výške 1.758.654,51 eur a táto bola správcom v celom rozsahu zistená a nebola nikým popretá. Preto je veriteľom žalovanej v rozsahu zistenia prihlásenej pohľadávky, ktorá nebola v konkurze uspokojená v celom rozsahu, a teda žalobca bol oddĺžením dotknutý, z čoho vyplýva jeho aktívna vecná legitímácia v zmysle § 166f ods. 1 ZKR. Pritom ak sa aj v zmysle svojho dispozičného práva rozhodol žalovať iba časť pohľadávky, pohľadávka vo zvyšnej časti však nezanikla, obzvlášť, keď jej existencia bola záväzne zistená v konkurze.

16. Súd prvej inštancie vec právne posudzoval podľa ustanovení § 3 ods. 2, § 166i, § 166f, § 166g, § 167 ZKR, ktoré upravujú úpadok dlžníka, zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, vymedzenie poctivého zámeru a príkladný výpočet skutočností, z ktorých možno uvažovať o nepoctivom zámere, povolenie oddĺženia, § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý upravuje predpoklady uplatnenia nároku voči ručiteľovi a čl. 8, § 149, § 150, § 151, § 191, § 192, § 215 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktoré upravujú základné princípy, dokazovanie, prostriedky procesného útoku, prostriedky procesnej obrany a koncentráciu konania, súdne rozhodnutia.

17. Súd prvej inštancie dôvodil, že aktívna legitímácia žalobcu v konaní o zrušenie oddĺženia je daná s poukazom na to, že v konkurze vyhlásenom na majetok žalovaného si žalobca prihlásil svoju pohľadávku, ktorá nebola popretá, teda sa považuje zo zákona za zistenú, teda nespornú (§ 32 ods. 4 ZKR). Preto ju nie je možné úspešne spochybníť ani v prípadnom konaní na všeobecnom súde.

18. Žalovaná na preukázanie, že nemala nepoctivý zámer, poukázala najmä na to, že v čase prevodu pozemkov zapísaných na LV č. XXX na svojho syna iba vysporiadala majetok, ktorý nadobudla po zosnulom otcovi a jeho vôle prevodom na svoje deti, pričom v tom čase vlastnila iný väčší majetok, ktorý tvorí všeobecnú podstatu v konkurze žalovanej vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 4OdK/25/2019. Hodnota prevedeného majetku v čase prevodu pritom podľa nespochybnených tvrdení bola vo výške 312,19 eur. Tvrdenie žalobcu o časovom nesúlade uzavretia darovacej zmluvy a jej vkladu na katastri nehnuteľnosti súčasne vyvrátila dôsledkom prechodu kalendárnych rokov, ako je to vyššie uvedené. Žalovanou tvrdenú skutočnosť, že v rozhodnom čase nemala vedomosť o úpadku obchodnej spoločnosti ST OMEGA, s. r. o., aj vzhľadom na vtedajšiu výšku základného imania spoločnosti, žalobca relevantným spôsobom nespochybnil a na svoje skutkové tvrdenia neoznačil žiadne dôkazy preukazujúce túto skutočnosť. Poukázanie na závery súdov v konaniach o odporovanie právnych úkonov ani domnienky žalobcu však bez ďalšieho nepoctivý zámer žalovanej v súvislosti s relevantne nespochybnenými okolnosťami prevodu časti majetku nepreukazujú. Svoj záväzok voči žalobcovi pritom žalovaná riadne uviedla v zozname veriteľom, a teda sa napriek tvrdeniu žalobcu nesnažila spochybníť jeho pohľadávku, iba vzhľadom na namietané skutočnosti spochybnila jeho aktívnu legitímáciu. V rámci konkurzného konania na spoločnosť ST OMEGA, s. r. o. sa pritom postupne spešňuje majetok úpadcu ako hlavného dlžníka, pričom značná časť mala byť použitá aj na uspokojenie uplatneného nároku žalobcu.

19. Z vykonaného dokazovania bolo v danej veci zistené, že žalovaná ako dlžníka si bola vedomá svojich záväzkov voči žalobcovi, ako aj iným veriteľom, ktoré majú majetkový charakter. Súčasne s prebiehajúcimi exekučnými konaniami, poznajúc svoje majetkové pomery, podala návrh na vyhlásenie konkurzu, čím prispela k dosiahnutiu právnych následkov z vyhlásenia konkurzu vyplývajúcich a zároveň požiadala aj o povolenie oddĺženia.

20. Z ustanovenia § 151 CSP vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany.

21. Ak sa teda žalobca dovoľával toho, že žalovaná nemala poctivý zámer, nakoľko nevynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, bolo jeho povinnosťou preukázať tvrdené skutočnosti, najmä vzhľadom na obranu žalovanej v konaní. Samotné skutkové tvrdenia žalobcu však samo o sebe a bez relevantného preukázania skutkového a právneho dôvodu podaného návrhu nepreukazujú, že sa žalovaná sama priviedla do platobnej neschopnosti, pričom tieto skutočnosti boli už pred podaním návrhu preverované Centrom právnej pomoci, ktoré v podanom návrhu a jeho prílohách potvrdilo vyhlásenie dlžníka, že je platobne neschopný, do toho stavu sa neprivedol úmyselne, pri preberaní záväzkov sa nespoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť oddĺžením, má poctivý zámer

uspokojiť svojich veriteľov a vynaloží úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností a súčasne žiadateľ spĺňa všetky podmienky na poskytnutie právnej pomoci. V konaní teda neboli zistené iné skutočnosti o žalovanej, než vyplývajú z rozhodnutia Centra právnej pomoci a jeho príloh. Takto zistený skutkový stav však sám o sebe nepreukazuje naplnenie hmotnoprávnych predpokladov nepoctivého zámeru v konaní o oddĺženie v zmysle ustanovení § 166g ods. 1 a 2 ZKR. Taktiež súd nemal zo žiadneho z dôkazov za preukázané, že by sa žalovaná úmyselne priviedla do platobnej neschopnosti, naopak zo zoznamu a štruktúry jej veriteľov je zrejmé, že sa dostala do tzv. „kolotoča úverov a záväzkov“, v dôsledku čoho požiadala o pomoc CPP.

22. Súd prvej inštancie mal za to, že konanie žalovanej nenapĺňa pojem nepoctivého zámeru podľa ZKR a to aj s poukazom na nález Ústavného súdu SR z 10.01.2017, sp. zn. III. ÚS 570/2016, podľa ktorého „pri rozhodovaní o oddĺžení je hlavnou úlohou konajúceho súdu spravodlivo vyvažovať primárny účel oddĺženia (záujem na strane dlžníka - fyzickej osoby) a záujmy stále neuspokojených veriteľov“. Posudzovanie podmienky poctivého zámeru dlžníka vynaložiť primerané úsilie na uspokojenie svojich veriteľov nemôže byť posudzované len z hľadiska formálneho splnenia povinnosti dlžníka počas konkurzného konania. Súd konajúci o oddĺžení musí zohľadniť všetky aspekty konkrétneho prípadu, teda v danom prípade konkrétna situácia žalovanej spĺňala kritéria na povolenie jej oddĺženia. Preto súd prvej inštancie žalobu zamietol, keďže mal za to, že neboli naplnené hmotnoprávne predpoklady nepoctivého zámeru.

23. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, a § 262 ods. 2 ods. CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal ich plnú náhradu voči neúspešnému žalobcovi.

24. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 365 ods. 1 písm. b) CSP/; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 365 ods. 1 písm. d) CSP/; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam / § 365 ods. 1 písm. f) CSP/ a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 písm. h) CSP/.

Uviedol, že žalobca v replike zo dňa 17.04.2023 poukázal na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 07.08.2019 sp. zn. 4Odi/2/2018 a potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.01.2020 sp. zn. 43CoKR/37/2019, ktorými súdy zrušili oddĺženie dlžníka z dôvodu, že pred podaním návrhu na oddĺženie urobil odporovateľný právny úkon. Rozsudok odvolacieho súdu napadol dlžník dovolaním, o ktorom medzičasom rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 14.06.2023 sp. zn. 4Obdo/35/2022 (R 59/2023) tak, že dovolanie zamietol. Dlžník, obdobne ako žalovaná v tomto konaní, argumentoval tým, že jeho zámer nemôže byť posúdený ako nepoctivý, keďže odporovateľný právny úkon vykonal 11 rokov pred zavedením inštitútu oddĺženia (žalovaná uskutočnila odporovateľný právny úkon bezmála 5 rokov pred účinnosťou zákona č. 377/2016 Z. z., ktorým bol upravený inštitút oddĺženia konkurzom alebo splátkovým kalendárom). Toto tvrdenie Najvyšší súd SR neakceptoval. Časové obdobie posudzovania správania dlžníka pred podaním návrhu na oddĺženie totiž nie je ohraničené žiadnou zákonnou lehotou. Vo vzťahu k zásadnej právnej otázke, či má byť odporovateľný právny úkon dlžníka posúdený ako konanie s nepoctivým zámerom pri oddĺžení, najvyšší súd jednoznačne uzavrel, že takéto správanie nemožno považovať za poctivý zámer dlžníka a možno ho dlžníkovi pričítať, aj keby sa ho dopustil ako štatutárny orgán obchodnej spoločnosti a nie ako fyzická osoba. S poukazom na súdne rozhodnutia konštatoval, že ukracujúci právny úkon žalovanej pred podaním návrhu na oddĺženie napĺňa znaky nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR a je dôvodom na zrušenie oddĺženia. Obzvlášť, ak ide o osobu, u ktorej by mal súd prihliadať prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce jej poctivý zámer (§ 166g ods. 3 ZKR).

S poukazom na to, že žalovaná je nepretržite od 30.01.1995 konateľkou a spoločníčkou hlavného úverového dlžníka ST OMEGA s.r.o., žalobca konštatoval, že teda nepochybné má dlhoročné skúsenosti s podnikaním, a súd prvej inštancie túto skutočnosť úplne opomenul. Za týchto okolností považoval tvrdenie žalovanej, že nemala vedomosť o finančnej situácii tejto spoločnosti za absurdné.

Žalobca zároveň poukázal aj na účelové tvrdenia žalovanej prezentované už v konaní o odporovacej žalobe, a následne aj v tomto spore. Žalovaná naďalej popiera svoj ukracujúci úmysel pri uzatváraní darovacej zmluvy, napriek tomu, že bol jednoznačne potvrdený právoplatným súdnym rozhodnutím.

Dokonca účelovo spochybňuje existenciu samotnej pohľadávky žalobcu a s tým súvisiacu aktívnu vecnú legitimitáciu v tomto konaní, hoci ju pred tým sama uviedla v zozname veriteľov.

25. Ďalej uviedol, že žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala poctivý zámer pri oddĺžení v zmysle § 166g ods. 1 ZKR a neuniesla v tomto smere dôkazné bremeno. Od vyhlásenia konkurzu na jej majetok (rok 2019) neposkytla dobrovoľne žalobcovi žiadne plnenie.

Skutočnosť, že pri oddĺžení spolupracovala so správcom, prípadne že v zozname veriteľov uviedla žalobcu ako svojho veriteľa, nemôže byť posudzovaná v jej prospech v kontexte poctivého zámeru. Konštatoval, že ak sa totiž dlžník najprv úmyselne zbaví svojho majetku, čím fakticky znemožní uspokojenie pohľadávok v konkurze, potom neexistuje dôvod, aby nespupracoval so správcom, resp. aby v zozname neuviedol svojich veriteľov, pričom poukázal na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 07.08.2019 sp. zn. 4Odi/2/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.01.2020 sp. zn. 43CoKR/37/2019.

K vyhláseniu konkurzu na majetok žalovanej žalobca uviedol, že k nemu došlo bezprostredne po vydaní rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 5.11.2019 č.k. 6Csp/205/2017-206, ktorým jej súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 30.000,- eur s prísl. Žalovaná tak evidentne podala návrh na vyhlásenie konkurzu z obavy postihu jej majetku v hroziacej exekúcii. Správca totiž, na rozdiel od súdneho exekútora, nemá prostriedky a kapacitu na to, aby dôsledne preveroval majetkové pomery dlžníka.

Napokon, o nepoctivom zámere žalovanej podľa názoru žalobcu svedčí aj zjavne koordinovaný postup s druhým spoločníkom a konateľom spoločnosti ST OMEGA s.r.o., G. H., a to tak pri ukracujúcich úkonoch, ktoré obaja uskutočnili v rovnaký deň, ako aj pri oddĺžení.

26. Súd prvej inštancie sa podľa názoru žalobcu náležite nevysporiadal s jednotlivými dôvodmi na zrušenie oddĺženia žalovanej, ako ani s citovanými rozhodnutiami. Napadnuté rozhodnutie predstavuje odklon od judikatúry najvyššieho súdu a rozhodovacej praxe odvolacích súdov, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia. Napadnutý rozsudok nereflektuje podstatnú argumentáciu žalobcu, ktorú mal súd identifikovať a ďalej sa ňou hlbšie zaoberať. Z odôvodnenia mu nie je zrejmé, prečo súd uveril žalovanej, prisúdil vierohodnosť jej nepodloženým tvrdeniam a z iných dôkazných prostriedkov, resp. právoplatných súdnych rozhodnutí v odporovacom konaní nemohol čerpať informácie nevyhnutné pre zistenie skutkového stavu veci. Absencia riadneho a presvedčivého odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Tento záver vyplýva zo zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, publikovaného pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania.

27. V odvolaní ďalej uviedol, že v konaní o odporovacej žalobe žalovaná pôvodne tvrdila, že predmetom darovania bol iba zanedbateľný rodinný majetok v hodnote odhadom 800,- eur (rozsudok OS Stará Ľubovňa zo dňa 21.04.2017 sp. zn. 4C/216/2014, ods. 4). Ak by bola hodnota darovaného majetku naozaj „zanedbateľná“, potom nedáva žiadny zmysel, aby sa ho žalovaná v rovnaký deň ako G. H. zbavovala.

Podľa prvoinštančného súdu žalobca ďalej údajne nespochybnil tvrdenia žalovanej, že v čase realizovania ukracujúceho úkonu nemala vedomosť o finančných problémoch spoločnosti ST OMEGA s.r.o. Žalovaná mala súčasne „vyvrátiť“ tvrdenia žalobcu o časovom nesúlade uzavretia darovacej zmluvy a jej vkladu na katastri nehnuteľností.“ Aj tieto tvrdenia žalovanej boli negované právoplatným rozhodnutím, na čo žalobca poukázal tak v podanej žalobe, ako aj v replike zo dňa 17.04.2023.

S poukazom na § 191 ods. 1 CSP uviedol, že súd prvej inštancie opomenul skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, závery Okresného súdu Stará Ľubovňa v právoplatne skončenom odporovacom konaní a všetko, čo vyšlo v tomto konaní najavo. Prvoinštančný súd pre pochybenie pri hodnotení vykonaných dôkazov a súčasné opomenutie skutočností významných pre rozhodnutie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to predovšetkým ohľadom hodnoty darovaného majetku, vedomosti žalovanej o finančnej situácii spoločnosti ST OMEGA s.r.o. a poctivom zámere žalovanej pri oddĺžení. Podľa názoru žalobcu neobstojí ani záver súdu, že skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer žalovanej mali byť už preverované Centrom právnej pomoci (ods. 58 napadnutého rozsudku). Je prima facie zrejmé, že Centrum právnej pomoci neskúma dlžníkov zámer pri oddĺžení. Túto činnosť náležite nevykonáva ani správca. Adekvátna ochrana pred nepoctivým zámernom dlžníka môže byť veriteľovi poskytnutá jedine ex post v súdnom konaní, čo je práve účelom inštitútu zrušenia oddĺženia (§ 166f a nasl. ZKR). Súd sa ad absurdum nemôže tejto svojej úlohy zbaviť konštatovaním, že skutočnosti dôležité pre posúdenie poctivého zámeru dlžníka už preverilo Centrum právnej pomoci.

28. Žalobca dodal, že súd na prvom pojednávaní neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia považuje medzi stranami za sporné a ktoré za nesporné. Neposkytol ani predbežné právne posúdenie veci. Súd po prednesoch sporových strán a výsluchu žalovanej vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil iba za účelom vyhlásenia rozsudku. Žalobu napokon prekvapivo zamietol s absurdným odôvodnením, že žalobca účinne nepoprel tvrdenia žalovanej.

Žalobca ďalej dôvodil, že súd nemôže žalobu zamietnuť pre neunesenie bremena tvrdenia bez toho, aby žalobcovi poskytol stanovisko k skutkovým tvrdeniam, predbežné právne posúdenie veci a vyzval ho v prípade potreby na doplnenie jeho tvrdení. Inak je rozhodnutie prekvapivé, nepredvídateľné a hrubo odporujúce princípu právnej istoty.

29. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. K žalobcom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu súdom prvej inštancie uviedla, že úverový dlžník spoločnosť ST OMEGA s.r.o. bola do konca roka 2012 vo veľmi dobrej finančnej situácii, o čom svedčí účtovná závierka za účtovné obdobie roku 2012. Spoločnosť disponovala majetkom vo výške 14 mil. eur, ktorým vedela pokryť všetky svoje záväzky vrátane toho, ktorý mala voči žalobcovi. Podľa jej názoru by bola žaloba dôvodná, ak by žalovaná ako konateľka spoločnosti ST OMEGA s.r.o. v konkurze prevádzala majetok tejto spoločnosti, a tak ukrátila jej veriteľov.

Žalovaná nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že žalovaná účelovo spochybňuje pohľadávku žalobcu a že naďalej popiera svoj ukracujúci úmysel pri uzatváraní darovacej zmluvy. Žalobca tým spochybňuje právo žalovanej na procesnú obranu. Žalovaná poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/5/2021 a uviedla, že v predmetnom konaní sa žalobca domáhal odporovateľnosti právneho úkonu – darovacej zmluvy zo dňa 19.12.2012, na základe ktorej boli prevedené nehnuteľnosti z vlastníctva G. H. na dcéru I. D. J. (dcére konateľa G. H.), na základe odvolania žalovanej rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou zmenil tak, že žalobu zamietol. Uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Prešove súvisí s predmetnou vecou, vzhľadom na to, že G. H. a žalovaná boli obaja konateľmi a spoločníkmi spoločnosti ST OMEGA s.r.o. a žalobca v oboch prípadoch napadol odporovateľnosť darovacích zmlúv, ktoré uzatvorili obaja konatelia v mesiaci december 2012. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 01.04.2020, sp. zn. III. ÚS 52/2019-62, na ktorý odkazuje rozsudok Krajského súdu v Prešove.

Konanie žalovanej pred vyhlásením konkurzu na jej majetok ako aj počas oddlžovacieho konania podľa jej názoru nesie známky poctivého zámeru v zmysle § 166g ods. 1 ZKR, pretože žalovaná poskytla správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, žalobcu uviedla v zozname veriteľov. Uviedla všetky dôležité informácie, na základe čoho bol na jej majetok vyhlásený konkurz. Žalobca bol aj je priebežne uspokojovaný z výťažku zo speňaženia majetku úpadcu ST OMEGA s.r.o. a takisto bol úplne uspokojený z exekúcie vedenej na Exekútorskom úrade Mgr. Ing. Juraj Korim, súdny exekútor pod sp. zn. 4091EX 812/22.

Nesúhlasila ani s tvrdením žalobcu, že nevynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností. Uviedla, že vyhlásením konkurzu na majetok spoločnosti ST OMEGA s.r.o. prišla prakticky o všetok majetok a starobný dôchodok jej postačuje iba na úhradu jej nevyhnutných životných nákladov.

30. K tvrdeniu žalobcu, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie žalovaná uviedla, že po podaní došlo k viacerým replikám a duplikám. Podľa jej názoru súd prvej inštancie tým, že v zmysle § 181 ods. 2 CSP neposkytol stranám predbežné právne posúdenie ešte nezakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Porušenie § 181 ods. 2 CSP nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že súd v až samotnom rozhodnutí vo veci a nie v rámci postupu podľa § 181 CSP vyjadří svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej právnej veci.

31. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že žalovaná naďalej zavádzajúco tvrdí, že v čase ukracujúceho právneho úkonu nemala spoločnosť ST OMEGA s.r.o. žiadne finančné problémy. Ak by bola dotknutá spoločnosť skutočne ku koncu roka 2012 v perfektnnej finančnej kondícii, nedošlo by uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 22.7.2013 sp. zn. 1R/6/2013 k povoleniu jej reštrukturalizácie. V tejto súvislosti aj Okresný súd Stará Ľubovňa v právoplatne skončenom konaní o odporovacej žalobe zdôraznil, že vychádzajúc z podmienok povolenia reštrukturalizácie a lehôt upravených v ZKR museli nastať finančné problémy spoločnosti už oveľa skôr. V konaní bolo súčasne preukázané, že podľa

výkazu ziskov a strát bol výsledok hospodárenia spoločnosti ST OMEGA s.r.o. koncom roku 2012 podstatne nižší, ako za dva roky pred tým. Žalovaná ako konateľka a spoločníčka spoločnosti ST OMEGA s.r.o. tak mohla mať minimálne určité indície o vznikajúcich finančných problémoch.

Žiadnym spôsobom žalovaná nevysvetlila, prečo došlo k bezodplatnému prevodu jej majetku v rovnaký deň, keď aj druhý spoločník a konateľ spoločnosti ST OMEGA s.r.o. G. H. urobil dva ukracujúce právne úkony. Je prima facie zrejmé, že nejde o zhodu náhod. Konatelia spoločnosti ST OMEGA s.r.o. a súčasne ručitelia museli mať vedomosť o zhoršujúcej sa ekonomickej situácii spoločnosti. Z tohto dôvodu sa evidentne snažili zbaviť majetku, ktorý by mohol byť postihnutý v rámci vymáhania úverovej pohľadávky. Čo sa týka účelového bagatelizovania hodnoty darovaného majetku, opätovne poukázal na záver súdu z právoplatne skončeného odporovacieho konania, podľa ktorého sa darovaním zmenšil majetok žalovanej v značnej miere (rozsudok OS Stará Ľubovňa zo dňa 21.04.2017 sp. zn. 4C/216/2014, ods. 20 - 22).

Žalobca je naďalej presvedčený, že napadnutý rozsudok zasahuje do jeho práva na spravodlivý proces, a to nielen pre absenciu predbežného právneho posúdenia. Súd prvej inštancie zjavne opomenul podstatnú časť argumentácie žalobcu a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu bez akéhokoľvek odôvodnenia. Voči žalobcovi vyvodil nepriaznivé dôsledky spojené s neunesením bremena tvrdenia, a to bez toho, aby najprv poskytol predbežné právne posúdenie a v prípade potreby vyzval žalobcu na doplnenie jeho tvrdení. Napadnuté rozhodnutie je preto prekvapivé, nepreskúmateľné a hrubo odporujúce princípu právnej istoty.

32. Žalovaná v odvolacej duplike zotrvala na svojich tvrdeniach uvádzaných v priebehu konania. K darovacej zmluve uzavretej medzi ňou a jej synom uviedla, že predmetom tejto zmluvy boli nehnuteľnosti, ktoré nadobudla dedením po svojom otcovi, pričom ide o nehnuteľnosti malej hodnoty. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky SR R59/2023, že nie je možné považovať za poctivý zámer dlžníka, ktorý sa počas obdobia pred oddĺžením zbaví svojho majetku a z odplaty zaň neuspokojí svojich veriteľov zdôraznila, že ide o ďalšie zavádzajúce tvrdenie zo strany žalobcu. Predmetné rozhodnutie nie je relevantné pre toto konanie, nakoľko žalobcom uvádzané nehnuteľnosti boli prevedené darovacou zmluvou, pričom šlo o nehnuteľnosti malej hodnoty.

33. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 Civilného sporového poriadku (CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

34. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

35. Aj keď základom rozhodnutia odvolacieho súdu je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, keďže sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto na jeho skutkové a právne závery odkazuje, považuje za potrebné na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalobcu uviesť nasledovné:

36. Žalobca podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Odvolací súd zastáva názor, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

37. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

38. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

39. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

40. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia, ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

41. Odvolací súd konštatuje, že zmyslom a účelom návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer je dosiahnutie účinkov podľa § 166f ods. 4 ZKR, t.j., aby sa oddĺženie stalo voči veriteľom neúčinným a aby došlo v plnom rozsahu, v ktorom nebolo uspokojené k obnoveniu vymáhateľnosti a splatnosti pohľadávok. Účinok zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer nie je samoučelný, ale spočíva v tom, že pohľadávky, ktorých bol dlžník zbavený rozhodnutím o oddĺžení v zmysle § 166e s použitím § 166a ZKR, a ktoré nie sú veriteľmi vymáhateľné voči dlžníkovi, sa zrušením oddĺženia pre nepoctivý zámer obnovujú. Zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer znamená obnovenie pohľadávok a možnosť uspokojenia veriteľov, ktorí túto možnosť po oddĺžení dlžníka stratili.

42. Účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, jeho dlhov, aby ho tieto dlhy neuspokojené v konkurze ďalej nezaťažovali a negenerovali jeho ďalší úpadok. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii predpokladá situáciu, kedy by mohol dlžník využiť osobný bankrot, aby sa „zbavil“ svojich dlhov, preto všetkým veriteľom dlžníka, ktorí boli dotknutí oddĺžením dlžníka, dal zákonodarca možnosť domáhať sa v sporovom konaní zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka. Predpokladom úspešnosti žaloby o zrušenie oddĺženia je, že veriteľ v zmysle § 166f ods. 1 ZKR preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer.

43. ZKR v ust. § 166g čiastočne definuje pojem poctivý a nepoctivý zámer dlžníka, keď „poctivý zámer“ (§ 166g ods. 1 ZKR) charakterizuje ako také správanie dlžníka po podaní návrhu na oddĺženie, z ktorého možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností. Poctivý zámer dlžníka sa posudzuje len na základe správania dlžníka po podaní návrhu na vyhlásenie oddĺžovacieho konkurzu a dôkazné bremeno preukázania, že dlžník mal poctivý zámer pri oddĺžení, ťaží žalovaného dlžníka. Naproti tomu pojem „nepoctivý zámer“ (§ 166g ods. 2 ZKR) sa zameriava na správanie dlžníka aj pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, pričom dôkazné bremeno preukázania nepoctivého zámeru dlžníka ťaží veriteľa – žalobcu, ktorý má povinnosť nepoctivý zámer preukázať. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 14.06.2023, sp. zn. 4Obdo/35/2022 v tejto súvislosti ďalej upresnil, že „správanie dlžníka treba posudzovať za obdobie v rozsahu námietok dotknutého veriteľa a zisteného skutkového stavu v každom prípade individuálne s prihliadnutím na dopad tohto správania na platobnú neschopnosť dlžníka, či jeho zadĺženie a na ne/možnosť uspokojenia pohľadávky dotknutého veriteľa. Toto obdobie posudzovania správania dlžníka spätne pred podaním návrhu na oddĺženie nie je ohraničené žiadnou zákonnou lehotou.“ Najvyšší súd ďalej doplnil, že rozhodujúcim kritériom pre posúdenie správania sa dlžníka sú „skutkové tvrdenia žalobcu – vymedzenie konkrétneho správania sa žalovaného dlžníka – v žalobe o zrušenie oddĺženia“. V konaní o zrušení oddĺženia súd v rozsahu skutkových tvrdení žalobcu preto posudzuje predovšetkým „ekonomické správanie dlžníka pred podaním návrhu na oddĺžovacie konanie a po jeho podaní“ (Ďurica M., Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, komentár 4. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2021, komentár k § 166g).

44. Dôkazné bremeno o nepoctivom zámere dlžníka v konaní o zrušení oddĺženia dlžníka nesie žalobca práve tak, ako je žalovaný povinný preukázať svoju platobnú neschopnosť, ktorá sa v prípade

prehlásenia o platobnej neschopnosti v návrhu na vyhlásenie konkurzu len predpokladá, a teda ide o vyvrátiteľnú domnienku. V tomto kontexte odvolací súd uvádza, že predkladanie dôkazov a unesenie dôkazného bremena je v sporovom konaní úlohou a zodpovednosťou strán. Rovnako platí, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, pričom sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a svoje tvrdenia preukazovať dôkazmi, ako aj obsah tejto jej povinnosti, sa odvíja od hmotného práva. V tomto prípade preto existenciu skutkových okolností, ktoré zakladajú absenciu poctivého zámeru žalovaného je povinný preukázať žalobca, nakoľko v rámci dokazovania v sporovom konaní platí zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; t.j. kto tvrdí, ten dokazuje. Strana musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenia za základ svojho rozhodnutia.

45. Predmetom konania je zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovanej, ktorý žalobca odôvodňoval naplnením hypotézy podľa § 166g ods. 2 písm. e), g) a h) ZKR.

46. Podľa § 166g ods. 2 ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak a) v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol časť svojho majetku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, na majetok nepatrnej hodnoty sa neprihliada; b) v zozname veriteľov ani na dopyt správcu neuviedol veriteľa fyzickú osobu, v čoho dôsledku veriteľ neprihlásil svoju pohľadávku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, na drobných veriteľov sa neprihliada; c) v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu; d) bez vážneho dôvodu neposkytol správcovi potrebnú súčinnosť, ktorú možno od neho spravodlivo vyžadovať; e) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh; f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť; g) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom; h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa; i) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní súdom určený splátkový kalendár; j) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní výživné pre dieťa, na ktoré vznikol nárok po rozhodujúcom dni; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba dieťa alebo zákonný zástupca dieťaťa; k) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní povinnosť vrátiť Centru právnej pomoci hodnotu poskytnutého preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba Centrum právnej pomoci alebo poverená osoba podľa osobitného predpisu, 8aa); l) dlžník sa domáhal zbavenia dlhov napriek tomu, že na území Slovenskej republiky nemal v čase podania návrhu centrum hlavných záujmov.

47. Podľa § 166g ods. 3 ZKR, súd prihliada prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý v minulosti mal alebo stále má významnejší majetok, má skúsenosti s podnikaním, pôsobí alebo pôsobil ako vedúci zamestnanec alebo pôsobí alebo pôsobil v orgánoch právnickej osoby alebo má iné osobitné životné skúsenosti.

48. Žalovaná bola oddĺžená rozhodnutím Okresného súdu Prešov zo dňa 13.12.2019 sp. zn. 4OdK/25/2019.

49. Odvolací súd zdôrazňuje, že zo súvahy obchodnej spoločnosti ST OMEGA, s.r.o. so stavom ku koncu kalendárneho roka 2012 vyplýva vlastné imanie vo výške 1.460.566 eur. Z daného možno jednoznačne uzavrieť, že obchodná spoločnosť ST OMEGA, s.r.o. nebola v takej finančnej situácii, aby následne kroky žalovanej bolo možné pričítať jej úmyslu zbavovať sa majetku v jej vlastníctve.

Inštitút tzv. osobného bankrotu, ktorý umožňoval oddĺženie fyzických osôb bol zavedený do ZKR až novelou č. zákona č. 377/2016 Z. z., účinnou od 1. marca 2017.

Na základe darovacej zmluvy zo dňa 19.12.2012 previedla žalovaná v prospech svojho syna nehnuteľnosti vo výške 312,19 eur. Inú hodnotu prevádzaných nehnuteľností žalobca nepreukázal, aj keď uviedol, že v konaní o odporovateľnosť žalovaná uvádzala jej hodnotu 800,- eur. Nepoctivý zámer žalovanej žalobca vyvodzoval práve z prevodu predmetných nehnuteľností, keďže prevodom tohto majetku podľa jeho tvrdenia sa mala žalovaná zbavovať majetku v úmysle ukrátiť svojho veriteľa.

Žalovaná pohľadávku žalobcu uviedla počas oddĺženia do zoznamu veriteľov.

50. Odvolací súd zastáva názor, že správanie žalovanej aj v dlhšom časovom horizonte, aj keď ešte v čase nezavedenia inštitútu oddĺženia do ZKR nenapĺňa znaky nepocitového zámeru v zmysle ustanovenia § 166g ZKR ani s prihliadnutím na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vysloveného rozsudkom zo dňa 14.06.2023 sp. zn. 4Obdo/35/2022 (R 59/2023). V zmysle predmetného rozhodnutia: „I. Správanie dlžníka pre účely posúdenia naplnenia predpokladov pre zrušenie oddĺženia podľa § 166f zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ZoKR) treba posudzovať za obdobie v rozsahu žalobných námietok dotknutého veriteľa, s prihliadnutím na dopad tohto správania na platobnú neschopnosť dlžníka a na možnosť uspokojenia oddĺžením dotknutej pohľadávky veriteľa. Toto obdobie posudzovania správania dlžníka spätne pred podaním návrhu na oddĺženie nie je ohraničené žiadnou zákonnou lehotou.

II. Pri prísnejšom prihliadaní na správanie sa dlžníka podľa § 166g ods. 3 ZoKR je nutné vziať do úvahy aj konanie dlžníka vo funkcii štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, ak je s touto spoločnosťou osobne, či majetkovo previazaný. Ak dlžník ako fyzická osoba prevedie na obchodnú spoločnosť svoj majetok významný pre možné uspokojenie veriteľa, pričom z odplaty za tento prevod, prípadne zo svojho podielu spoločníka na zisku tejto spoločnosti, nemá úprimnú snahu uspokojiť veriteľa, ale naopak, ako štatutárny orgán tejto obchodnej spoločnosti v jej mene prevedie tento majetok na tretiu osobu (najmä na personálne prepojenú obchodnú spoločnosť, za ktorú koná ako štatutárny orgán), možno toto správanie pričítať dlžníkovi ako správanie s nepoctivým zámerom dlžníka, hoci konal ako štatutárny orgán obchodnej spoločnosti a nie ako fyzická osoba.“

Právny úkon, z ktorého žalobca dovádzoval nepoctivý zámer žalovanej nemohlo už len vzhľadom na hodnotu prevádzaných nehnuteľností mať dopad na jej platobnú neschopnosť ako dlžníčky a to ani pri aplikácii ustanovenia § 166g ods. 3 ZKR na osobu žalovanej, s ktorou sa odvolací súd stotožňuje vzhľadom na jej dlhodobé pôsobenie v orgánoch obchodnej spoločnosti ST OMEGA s.r.o.

51. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcom tvrdené a preukázané skutočnosti neboli takej intenzity a charakteru, aby preukázali nepoctivý zámer žalovanej pri jej oddĺžení podľa § 166g ods. 2 ZKR a mali za následok zrušenie jej oddĺženia podľa § 166f ZKR.

52. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

53. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

54. Súd prvej inštancie vedený správnymi právnymi úvahami ohľadne spôsobu posúdenia nepocitového zámeru žalovanej, ustálil skutkový stav potrebný pre posúdenie nepocitového zámeru žalovanej.

55. O podanej žalobe o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer (§ 166 ZKR) súd prvej inštancie vo výroku napadnutého rozsudku rozhodol tak, že túto zamietol, pretože na základe vykonaných dôkazov mal za to, že žalobca nepreukázal nepoctivý zámer žalovanej pri jej oddĺžení konkurzom.

56. Pokiaľ žalobca poukazoval na koordinovanosť úkonov konateľov a spoločníkov spoločnosti ST OMEGA s.r.o. odvolací súd je toho názoru, že nepocitosť zámeru žalovanej sa musí posudzovať s prihliadnutím na skutkové okolnosti jej prípadu a nie na aktivitu inej osoby, aj keď s ňou majetkovo prepojenú v spoločnosti ST OMEGA s.r.o.. Navyše tieto aktivity žalovanej a ani druhého spoločníka

nesúviseli so zbavovaním sa majetku z tejto spoločnosti. To, že úkony jedného a druhého boli vykonané v rovnakých časových okamihoch nepredstavuje bez ďalšieho nepoctivý zámer žalovanej najmä ak zo strany právneho úkonu žalovanej ako bolo už uvedené vyššie nemožno vyvodzovať jej úmysel privedenia sa do stavu platobnej neschopnosti. Aj keby žalovaná disponovala majetkom, ktorý previedla v zmysle predmetnej darovacej zmluvy, nemalo by to vplyv na jej platobnú schopnosť.

57. Len samotné vyslovenie odporovateľnosti právneho úkonu žalovanej v zmysle uvádzaného rozhodnutia žalovaným (Okresný súd Stará Ľubovňa vyhovel rozsudkom sp. zn. 4C/216/2014 z 21.04.2017 /potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 22.11.2017, sp. zn. 2Co/135/2017/ vyslovil, že darovacia zmluva, uzavretá dňa 19.12.2012, ktorou žalovaná previedla nehnuteľnosti na svojho syna, je voči žalobcovi neúčinná) nemôže samo osebe spôsobiť vyslovenie nepoctivého zámeru žalovanej, keď nesmerovalo k zbaveniu sa jej majetku za účelom zníženia jej platobnej schopnosti v zmysle záverov citovaného judikátu R 59/2023.

58. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožňuje s námietkou žalobcu, že napadnuté rozhodnutie predstavuje odklon od judikatúry najvyšších súdnych autorít.

59. Žalobca v odvolaní takisto namietal, že žalovaná od vyhlásenia konkurzu na jej majetok (rok 2019) neposkytla dobrovoľne žalobcovi žiadne plnenie, teda mohla uhrádzať čo i len čiastočne svoj záväzok voči žalobcovi. Ani túto námietku nepovažuje odvolací súd za dôvodnú.

60. Z konania vyplynulo, že žalovaná je poberateľkou starobného dôchodku vo výške 870,- eur. Žalobca si v konkurze žalovanej prihlásil pohľadávku vo výške 1.758.654,51 eur, ktorá nebola popretá.

61. Odvolací súd je toho názoru, že len samotná skutočnosť, že žalovaná mohla jeden zo svojich záväzkov postupne uhrádzať aj v nižších splátkach ešte neznamená, že žalovaná v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebola platobne neschopná.

62. Pokiaľ by žalovaná uhrádzala záväzok žalobcu, postavila by tým do nerovného postavenia ostatných svojich veriteľov, čím by naplnila dôvod nepoctivého zámeru zvyhodňovaním jedných veriteľov pred druhými (§ 166g ods. 2 písm. h/ ZKR).

63. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych autorít, konkrétne rozsudok NS SR z 31. januára 2023 sp. zn. 5Obdo/18/2022, kde najvyšší súd konštatoval, že samotná existencia pracovnoprávneho vzťahu a príjmu žalovaného ešte neznamená, že tento spĺňa podmienku platobnej schopnosti vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu, iných záväzkov a existencie finančného majetku žalovaného. Ide o komplexné posúdenie konkrétnej životnej situácie, teda nielen jednotlivej pohľadávky a schopnosti túto (hoci aj dlhodobo) uhrádzať, použitím len matematického výpočtu, bez zohľadnenia ostatných sociálnych a ekonomických súvislostí tak, ako to zo zákona jednoznačne vyplýva.

64. Odvolací súd uvádza, že zákonná definícia platobnej neschopnosti vyžaduje splnenie dvoch podmienok, a to existenciu aspoň jedného splatného peňažného záväzku a uplynutie doby viac ako 180 dní po splatnosti tohto záväzku, v rámci ktorej fyzická osoba nie je schopná takýto záväzok plniť. Podstatou definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby však nie je to, či je dlžník schopný uhradiť svoj záväzok v splátkach, ale či disponuje dostatkom finančného majetku, ktorým by záväzok v jeho splatnej výške mohol uhradiť v celosti. Výklad, že platobná schopnosť znamená schopnosť (možnosť) plniť 180 dní omeškaný splatný záväzok po častiach (v splátkach), ad absurdum aj jedno Euro mesačne, nemá podľa názoru odvolacieho súdu žiadnu oporu v texte zákona. Takýto výklad by celkom nespravodlivo znevýhodňoval dlžníka ekonomicky aktívneho a zaradeného do pracovného procesu oproti dlžníkovi záhaľčivému a nečinnému.

65. Irelevantný v spore je podľa odvolacieho súdu poukaz žalobcu na rozhodnutie v spore sp. zn. 5Odi/6/2022 o zrušenie oddĺženia G. H., kde bolo žalobe vyhovené a oddĺženie bolo zrušené. Predmetné rozhodnutie síce bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/81/2024-314 z 30.01.2025, avšak nejde o totožný subjekt so subjektom žalovanej. Zároveň v konaní týkajúcom sa druhého konateľa sa posudzoval poctivý zámer dlžníka (G. H.) na základe tam ustálených skutkových

tvrdení a nie na základe skutkového stavu vyplývajúceho z tohto sporu, a to najmä s prihliadnutím na hodnotu prevádzaných nehnuteľností.

66. K odvolacej námietke týkajúcej sa postupu súdu prvej inštancie, ktorý bol v rozpore s § 181 ods. 2 CSP (neuvedenie sporných a nesporných skutočností a predbežného právneho posúdenia), odvolací súd uvádza, že súd vyhlásil rozsudok na pojednávaní dňa 07.12.2023, ktorému predchádzalo pojednávanie zo dňa 07.11.2023.

67. Z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 07.11.2023 vyplýva, že súd neoboznámil strany sporu s tým, ktoré tvrdenia považuje sa sporné a nesporné a že neposkytol predbežné právne posúdenie. Z predmetnej zápisnice však vyplýva, že strane sporu bola daná možnosť na prípadné doplnenie návrhov na vykonanie dokazovania a súd následne vyhlásil dokazovanie uznesením za skončené. Od pojednávania dňa 07.11.2023 do vyhlásenia rozsudku dňa 07.12.2023 žiadna zo strán sporu, t.j. ani žalobca nenamietali postup súdu v rozpore s § 181 ods. 2 CSP.

68. Odvolací súd je toho názoru, že ak súd dané zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávej veci vyplýva aj z obsahu zápisnice z pojednávania.

69. Súd prvej inštancie umožnil stranám zhrnúť svoje prednesy, prípadne navrhnúť dôkazy na ich preukázania.

70. Žalobca však ani neuviedol, aká by v prípade postupu súdu podľa § 181 ods. 2 CSP bola realizácia jeho procesných práv iná oproti pôvodne produkovaným skutkovým tvrdeniam a dôkazov prezentovaných do pojednávania vo veci. Navyše ani v odvolacom konaní neuvádza nové dôkazy a netvrdí iné skutočnosti ako tie, ktoré produkoval v konaní pred súdom prvej inštancie.

71. Cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné.

72. Odvolací súd zdôrazňuje, že až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 CSP vyjadruje súd svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednáanej veci.

73. Podľa názoru odvolacieho súdu, ani v prípade, ak by súd prvej inštancie dodržal postup v zmysle § 181 ods. 2 CSP, nič by to nezmenilo na výsledku sporu, t. j. na zamietnutí žaloby pre nepreukázanie nepoctivého zámeru žalovanej zo strany žalobcu.

74. Porušenie daného ustanovenia nelimitovalo žalobcu pri realizácii jeho procesných práv a neznamenalo porušenie jeho práva na spravodlivý proces a nepredstavovalo ani takú vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP, ktorá by mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

75. V súvislosti s opomenutím postupu súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP namietal žalobca nielen porušenie práva na spravodlivý proces, ale tiež prekvapivosť rozsudku súdu prvej inštancie.

76. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

77. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

78. Napadané rozhodnutie tieto atribúty spĺňa a vychádza zo skutkových tvrdení strán (teda aj žalovanej) produkovaných v priebehu konania na súde prvej inštancie, ktoré boli žalobcovi známe.

79. K žalobcom tvrdeným vadám konania odvolací súd záverom uvádza, že „porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) však pôjde len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Ústavnoprávna doktrína považuje právo na spravodlivý proces za tzv. výsledkové právo. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na prípadné ďalšie pochybenia, otázka zvrátenia alebo nápravy nesprávneho postupu v ďalšom priebehu konania, následky pochybenia na kvalitu konania ako celku atď.“ - Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, komentár k § 365 CSP). Vychádzajúc z uvedených záverov odvolací súd konštatuje, že žalobcom namietané vady konania vzhľadom na celkový priebeh konania nedosiahli takú intenzitu, aby porušili jeho právo na spravodlivý proces a viedli k nesprávnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie v merite veci, a teda by zakladali dôvod na zrušenie tohto rozhodnutia.

80. Odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, vrátane správneho zistenia skutkového stavu, ako aj správneho právneho posúdenia veci, pričom nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali, že ide o svojvoľné rozhodnutie, resp. také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Preto ani daná odvolacia námietka nie je dôvodná.

81. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi strán sporu (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

82. Odvolací súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010 rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008].

83. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a vo veci rozhodol správne, keď žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že žalovaná mala pri oddĺžení nepoctivý zámer. Preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Taktiež potvrdil závislý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania ako vecne správny.

84. O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v tomto odvolacom konaní úspešná priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalobca. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

85. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).